

МОЛОДИЙ КОЛОС

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII.

№ 98 (798).

П'ЯТНИЦЯ, 18 СЕРПНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

НАГОРОДА ГАЗЕТИ

За плідотворну роботу по комуністичному вихованню трудящих Сумської області, мобілізації їх на виконання завдань господарського і культурного будівництва і в зв'язку з 50-річчям з дня виходу першого номера, Президія Верховної Ради СРСР Указом від 16 серпня 1967 року нагородила обласну газету «Ленінська правда» орденом «Знак Пошани».

Олю Удовичко бачили на фермі, ще коли навчався у школі: дівчина допомагала дояркам під час канікул. Та ось в руках уже й атестат зрілості. Куди ж тепер? Звичайно, в рідну артіль «Росія», на ферму.

Трудовий екзамєн склавши. Зараз комсомолка — одна з кращих доярок.

На знімку: О. УДОВИЧКО, доярка артілі «Росія» Олександрівського району.

Фото Ф. Вітра.

ПРОСТО ГОРІННЯ

Розхвилювався Михайло. Та до хлопців:

— Ну й завдали ви мені клопоту.

Хлопці сміються:

— Без клопоту й ясних хвилин нема...

— Ну гаразд, і ви не всидите тепер в затінку...

І Михайло Байбуз, якого молоді механізатори першої тракторної бригади щойно обрали своїм ватажком, запропонував гуртом

порадитись про справи в комсомольській групі.

— Перш за все, гадаю, маємо на ділі довести, що ми хліборобського роду, — казав Михайло. — А далі розгін буде. Завтра на кожному агрегаті з'являться емблеми комсомольського значка. Хай всі знають, хто працює в полі. І кожен з нас тоді матиме більше вогню...

Він раніше інших справляється із завданням. В обличчя цікавився, як працюють його друзі. І гарно ставало Михайлові, коли чув:

— Не турбуйся, Льона Довгань вже десятий гек-

тар борознить. А вчора півтори норми вкресав...

Всі члени комсомольської групи брали підвищені соціалістичні зобов'язання, взявшись скиртувати соломі, заготовляти зелену масу кукурудзи, орати ниву слідом за комбайнами. І щодня в стіннівці «Механізатор», яку почав випускати Михайло зі своїми помічниками в тракторній бригаді, з'являлись імена прозофлангових комсомольців Валерія Опалюка, Миколи та Анатолія Кондратюків, Володимира Мегденя, Михайла Довганя. (Закінчення на 2-й стор.)

ВІКТОР ПРОЗВАН зайшов у комітет комсомолу на святині, після наряду. — Треба б організувати комсомольську брига-

● **ІДЕ УДАРНИЙ ДВОМІСЯЧНИК**

ДІЛИТЬСЯ РАДІСТЮ ХЛОПЕЦЬ

ду на скиртуванні соломи. Як минулого року, — запропонував.

— Що ж, згода, — відповів я. — Приймайте й мене.

Три трактори з волокушами йшли золотом стернею. Купки соломи, мов хвилі, підпливали до скирти. Дівчата об'язували їх тросом, а Іван Олешенко витягував на високий гребінь. Скирта в степу росла на очах. За 14 днів комсомольці Микола Перевертайло та Віктор Прозван заскиртували соломі з 422 гектарів.

Тепер молоді колгоспники трудяться на заготовці соковитих кормів. Ген за селом шестить зеленим листом силосна кукурудза. — Трохи менший уро-

жай, ніж у минулому році, — з хліборобською турботою каже десятикласник вечірньої школи Микола Гончаренко. Він сидить за штурвалом комбайна, слідує, аби зріз був низький.

— Учора скосив 12 гектарів, — ділиться радістю хлопець. — І сьогодні буде не менше. Добре, що з транспортом затримки не буває.

Автомашини підходять одна за одною. За кермом — вчорашні демобілізовані воїни Володимир Горбенко, Григорій Кириченко, Іван Шапка. Водії роблять по 15—16 рейсів в день на відстані 5—6 кілометрів.

А біля траншеї їх чекає тракторист Віктор Горбенко. Швидкий розворот — і сітка з зеленню вже в траншеї. Потім масу надійно трамбує своїм «Т-75» Григорій Олещенко.

В колгоспі заповнюються соковитими кормами зараз чотири траншеї. І біля кожної з них — молоді хлібороби. У них прагнення — створити достаток кормів для громадського тваринництва, заготовити не менше як по 9—10 тонн силосу на корову.

М. КОШУЛЬКО, секретар комсомольської організації колгоспу імені Ульянова, с. Миронівка, Кременівського району.

Національний день СРСР на Всесвітній виставці

МОНРЕАЛЬ. 15 серпня на Всесвітній виставці «ЕКСПО-67» проводиться національний день Радянського Союзу.

На площі Націй в містечку «ЕКСПО-67» трибуни заповнені до відказу. Появу на центральній трибуні делегації Радянського Союзу на чолі з першим заступником Голови Ради Міністрів СРСР Д. С. Полянським присутні зустрічають оплесками.

До присутніх звернувся з промовою генеральний комісар Всесвітньої виставки

П'єр Дюпюї. В докорінних перегореннях, які відбулись і відбуваються в нашій планеті, каже він, Радянському Союзові належить провідна роль. Тому зрозумілий величезний інтерес до Радянського павільйону на «ЕКСПО-67».

Потім виступив глава радянської делегації Д. С. Полянський.

Після урочистої церемонії на площі Націй члени радянської делегації і канадські гості відвідали радянський павільйон і оглянули його експозицію.

Свято закінчилось великим концертом, в якому взяли участь майстри мистецтв Радянського Союзу. (ТАРС.)

В'ЄТНАМ БОРЕТЬСЯ

130 документальних фотографій представили в'єтнамські журналісти на виставку, що відкрилась у Москві, в Будинку дружби з народами зарубіжних країн. Виставка організована паралельно Співки журналістів СРСР і Товариством радянсько-в'єтнамської дружби. Багато фотографій є немов документальним свідченням, представленим на суд народу. На одному з фото ми бачимо виступ президента США Джонсона, під час якого він заявив, що його уряд «йде по шляху загального миру на землі». «Ось цей шлях!» — так називається велика серія робіт в'єтнамських фотомайстрів — американські бомбардувальники скидають смертоносний вантаж на школи, госпіталі, на дамби і греблі, на жилі квартали і церкви. І поряд з цією серією численні фотографії, які показують, як Народна армія ДРВ відбиває напад агресорів, як населення і воїни відбудовують зруйновані приміщення і ваво-

дять нові мости. На фото — жінки, діти і старіки, які прийшли на допомогу бійцям. Запам'ятовується знімок «Всі за зброєю», на якому старий в'єтнамієць міцно стискає в руках приклад гвинтівки.

Величезна військова машина США виявилася безсилою перед мужністю і стійкістю бійців і населення В'єтнаму. В цьому переконують нас матеріали виставки. Фотографії збитих американських літаків, взятих у полон солдатів агресора, цілі кладовища військової техніки США говорять про успішну боротьбу в'єтнамського народу із загарбниками. Проти імперіалізму б'ються патріоти ДРВ і Південного В'єтнаму. Національний фронт визволення Південного В'єтнаму, як єдиний і справжній представник південнов'єтнамського народу, вже більше шести років успішно керує боротьбою проти американських агресорів. На великій фотографії — одне з засідань Ради Національного фронту визволення.

Виставка в'єтнамських фотографій — свідчення небувалого героїзму і мужності в'єтнамського народу. На фото: зенітний. Фото ВІА — АПН.

Молодість науки — ЖОВТНЮ

СИМПОЗИУМ МОЛОДИХ УЧЕНИХ СОЦІАЛІСТИЧНИХ КРАЇН

50-річчю Великого Жовтня присвятили молоді посланці науки соціалістичних країн свою зустріч у Москві. Симпозіум учених-суспільствознавців Болгарії, Угорщини, НДР, Монголії, Польщі, Румунії, СРСР, Чехословаччини і Югославії — урочисто почав роботу 15 серпня у конференц-залі готелю «Юність».

Пленарне засідання відкрив доректор інституту економіки світової соціалістичної системи АН СРСР Г. М. Сорокін.

З напутнім словом до своїх колег, які починають самостійний творчий шлях, звернувся віцепрезидент Академії наук СРСР академік О. М. Румянцев. Він закликав молодих учених краще вивчати і творчо розвивати велику спадщину Маркса, Енгельса, Леніна, узагальнювати революційний досвід своїх народів, що будують кому-

нізм. Першим доповідачем на пленарному засіданні був 27-річний радянський економіст В. М. Сімчера. В доповіді «Велика Жовтнева революція і світова соціалістична система» він на конкретних історичних прикладах показав інтернаціональне значення Жовтня, відмітив, що співдружність соціалістичних держав стала нині найважливішим фактором прискореного розвитку національної економіки кожної братньої країни.

Кандидат філософських наук В. В. Денисов головну увагу приділив впливу ідей Жовтня на соціальний прогрес. Соціалістична революція, сказав він, необхідна людству не тільки для скинення експлуататорів, не тільки для соціально-економічної перебудови суспіль-

ства, але й для зміни свідомості і психіки людини, для очищення свідомості людей від передсудів старого світу. Доповідач на досвіді СРСР та інших соціалістичних країн простежив, як крок за кроком відбувається процес народження нової людини з високою комуністичною свідомістю, почуттям колективізму, соціальною відповідальністю, інтернаціоналізму.

«Роль соціалістичної держави і права в керівництві економікою» — тема доповіді, з якою виступив кандидат юридичних наук І. А. Танчук.

Зарубіжних делегатів сердечно вітав секретар ЦК ВЛКСМ Ю. В. Торсуєв. Він підкреслив значення досвіду Жовтня для майбутнього, будувати яке має нинішнє покоління юних. У своїй доповіді «Соціалізм і молодість» Ю. В. Торсуєв відзначив, що найбільш характерну рису радянського юнацтва становить вірність бойовим революційним традиціям Комуністичної партії, відданість марксизму-ленінізму.

Соціалізм відкриває перед кожною людиною радісні перспективи, необмежені можливості для всебічного гармонійного розвитку. Об'єктивним свідченням цього є такі цифри: 73 мільйони чоловіків в СРСР підвищують тепер свою освіту і ділову кваліфікацію. В СРСР понад сто мільйонів читачів бібліотек, 46 мільйонів займається в спортивних секціях і клубах. У складі депутатів Верховної Ради СРСР, республіканських і місцевих Рад близько півмільйона громадян віком до 30 років. (ТАРС.)

УСПІХ РАДЯНСЬКИХ АРТИСТІВ

СТАМБУЛ, 17 серпня. Кореспондент ТАРС Н. Кудряшов передає:

Тут триває міжнародний фестиваль молоді на захист миру. Сьомий день колективи різних країн показують на берегах Босфору національне мистецтво своїх народів, демонструють свою солідарність з героїчним народом В'єтнаму та іншими народами, які ведуть національно-визвольну боротьбу.

З великим успіхом пройшов на фестивалі виступ радянської делегації. Незважаючи на те, що в місті не було ніяких афіш про концерт, стамбульський літній театр, в якому проходять виступи молоді, був переповнений. Радянську молоді представляють на фестивалі танцювальний колектив «Юність» Кіровоградського педагогічного інституту, а також студенти з Баку. Виступи радянської молоді супроводилися бурхливими оплесками, вибухами «браво».

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Володимира Левицького. Крайшим вручали вимпели

переможців. А невдовзі хлопці отримали грамоти обкому комсомолу. На колгоспній Дошці пошани з'явилася фотографія Лео-

Хлопці радилися декілька хвилин. І одразу брались за діло.

Іншого разу говорили про досвід старших механізаторів колгоспу Григорія Чепелюка, Анатолія Білоуса, Петра Білоскурського. Агітаторам бригади комсомольцям Михайлу Довганю та Степану Опалюку доручено було постійно розповідати молодим механізаторам про все нове, прогресивне в роботі не тільки артільних хліборобів, а й всіх трудівників району.

І після зміни, в обідню перерву або вранці хлопці брали в руки газету, блокнот, починали коротку розповідь про заспівавачів на живих гонах.

А оце Михайло зі своїми друзями зацікавився долею

сім'ї Перетятків, яка по-звірячому була знищена гітлерівцями. Комсомольці постаралися дізнатись як-найбільше про життя патріотів, які допомагали партизанам. Хлопці упорядкували могилу закатованих, посадили тут квіти. Завдяки Михайлові Байбузу подробиці про життя Перетятків узнали всі жителі Кам'яного Броду.

Потім — інша новина з комсомольської групи: хлопці виїхали в мандрівку до Криму. Побували на могилі молодих героїв, зустрілися з комсомольськими активістами Миколаївщини.

Повернувшись в село. І знову цікава подія відбулася в їх житті. Вони влаштували зустріч з комсомольцями двадцятих років.

Ще через деякий час Михайло заходить до мене і каже:

— Пропоную організувати в клубі вечорниці.

І ось уже в фойє — танці, ігри. Потім перед моїми ровесниками виступають один з перших ватажків сільської молоді Федір Якимович Бруньківський, комуніст Василь Андрійович Бондар.

Навіть з сусідніх сіл приїхали до нас гості, щоб побувати на вечорницях...

...Недільний день змагаються на волейбольному майданчику. Під час короткої перерви Михайло Байбуз кличе мене в бібліотеку. Тут сповіщає, що комсомольці його групи Броніслав Левицький та Степан Опалюк готуються ста-

ти комуністами. Потім повідомляє, що серед молодих хліборобів уже розповсюдив з своїми активістами чотириста фестивалейних потережних білетів, що вже передплачено на наступний рік 86 примірників «Молодого комунара»...

Втішних справ, що на рахунок комсомольців з групи, яку очолює Михайло Байбуз, одразу не злічиш. Бо завжди у них справжнє комсомольське горіння, прагнення збагатити книгу свого життя найдивовижнішими сторінками.

Олександр ШЕВЧУК, секретар комсомольської організації колгоспу ім. Орджонікідзе, Ульяновський район.

ПРОСТО ГОРІННЯ

ніда Довганя. А його, групкомсорга Михайла Байбуза, премійовано туристською путівкою.

Часто Михайло каже мені: — Завтра збори, приходь. — Та того ж тижня були. А він: — Ці зовсім короткі. Хочемо навести порядок на бригадному стані. І ще брутх позбирати і відправити. Пропонувати недільник влаштувати...

НОВИНИ

ВИМІРЮВАЧ швидкостей — один з приладів електровоза. Та ось біда: в ньому часто виходила з ладу квадратна втулка трубки привода. Нерідко доводилось передчасно зупиняти локомотив, усувати несправність. Нерували ремонтники, виявляли незадоволення машиністи.

Інженери намагались допомогти транспортникам, але марно. Заводську конструкцію не зміниш.

— Може, ми щось придумаємо? — звернувся Іван Огир до Степана Сухобруса, з яким частенько виручав друзів.

ВИРУЧИЛИ УМІЛЬЦІ

— Спробуємо.

Рационалізатори уважно вивчили принцип роботи вузла і запропонували виготовити втулку не з металу, а з капрону. Модель деталі зв'язав зробити Георгій Храновський.

В червні вимірювачі швидкостей з капронними втулками були поставлені на 24-х електровозах. Минуло два з половиною місяці. Прилади працюють без поламак.

Випробування трива-

ють. Але вже зараз можна сказати, що капрон виручив. Деталі з нього у десять разів дешевші металевих, зручніші у виготовленні, а головне — довговічніші. Тільки в Знамянському локомотивному депо нововведення дасть можливість щороку заощаджувати до тисячі карбованців.

Умільці розіслали креслення деталі по всіх відділках Одесько-Кишинівської залізниці.

О. ЛАДАН.

СУВЕНІР НА ВСЕ ЖИТТЯ

кон, надивлялись на мальовничі пейзажі Білорусії. Хтось заспівав «Дорожню». Вона вилітала крізь відчинені вікна і ще довго не гес-

ла. А коли останні звуки опустилися на аеродромі, мова зайшла про те, як будемо ділитися враженнями з друзями-олександрійцями.

— Краще всього — завести журнал, — запропонувала Світлана Пазинич, — і записувати все побачене. — Бортвий, як на кораблі, — додав Володимир Корсунський.

Ми взяли товстий зошит з колірною обкладинкою і стали записувати з нього найважливіші події та враження. Ось деякі з них.

«Місто Леніна зустріло привітно й урочисто. Не встигли зійти на перон, як опинилися у міцних обіймах ленинградських друзів».

«На все життя збережеться в пам'яті Смолинський. Коли ми наблизились до нього, здавалось, що рвучко відкриються двері і з'явиться знайома постать Володимира Ілліча».

«Пескарівське кладовище. Ми багато

читали про хоробрість ленинградців під час блокади. Але, виявляється, треба побувати тут, щоб глибше відчувати ту мужність, яку виявляли жителі кожного дня».

«Побували в клубах юних слідопитів «Подвиг», «Політ», «Червона гвоздика», «Серп і молот». Розповідали про наші знахідки, обмінювались сувенірами. У нас їх зібралось дуже багато. Це макет крейсера «Аврора», силует Зимового палацу, листівки визначних місць Ленінграда, медалі учасників III Всесоюзного зльоту, багато значків. Та найдорожчим сувеніром є наше знайомство з коліскою революції, десятками зарубіжних ровесників, отой вогонь з Марсового поля. Він вестиме нас на нові пошуки безіменних героїв, на труд і навчання. Цей сувенір ми берегтимемо все життя».

Віктор ПАЗИНИЧ, учасник III Всесоюзного зльоту переможців по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу. м. Олександрія.

МИ ЧАСТО читаємо, що нова потужна ДРЕС на Україні будуватиметься біля Трипілля. Але це не зовсім так. Масивні залізобетонні блоки майбутньої теплової електроцентральної виготовляють бетонщики Кременгеса, зокрема Власівського заводу залізобетонних конструкцій і виробів, де більшість колективу — молоді виробничники. Будівельники лише монтуєть нову ДРЕС біля легендарного Трипілля.

Торік кременгесівці відправили цій новобудові 8535 кубометрів збірних залізобетонних конструкцій. Нині поставки продукції в Трипілля йдуть повним ходом. Туди з Кременгеса відвантажуються плити міжповерхових перекриттів, унікальні колони, фундаменти генераторів.

Нові колони, масивні балки перекриття, підкранові балки для тридцятитонних і семидесятип'ятитонних кранів, 25-метрові балки мостових переходів об'ємом в 32 кубометри та багато інших виробів відправляють в нинішньому році бетонники Дніпровського комбінату на Калуську, Кременчуцьку і Черкаську ТЕЦ, Бурштинську і Молдавську ДРЕС, Київську, Канівську ГЕС та інші новобудови. Всього за рік буде видано замовникам понад 180 тисяч кубометрів збірного залізобетону.

Дніпровський комбінат — підприємство молоде. Організований він шість років тому на базі допоміжних підприємств управління «Кременчукгесбуд». Тоді це були невеликі заводи. Нині їх не впізнаєш.

Майже подвоїв випуск продукції для новобудов колектив Кременгесівського заводу залізобетонних виробів. Набагато розширились цехи й асортимент продукції лісозаводу та заводу металевих конструкцій. Тепер тут виготовляють не тільки стовпчик і металоформи, а щороку видають енергобудовам понад 220 збірних будинків, металеві конструкції та металеві форми, нестандартне обладнання металеві.

Заслуженим авторитетом користуються на цих підприємствах молодіжні колективи бетонників Івана Майбороди, Михайла Півня, Івана Фесенка з заводу залізобетонних виробів, Миколи Стояновського та Раїси Харченко з лісозаводу, Тараса Бурмінова та Миколи Танцюри з заводу металевих конструкцій. Молоді трудівники гіганту будівельної

Гігант будіндустрії на Дніпрі

індустрії на Дніпрі широко розгорнули змагання за гідну зустріч 50-річчя Радянської влади. Тільки в першому півріччі вони виготовили і відправили новобудовам близько 100 тисяч кубометрів збірного залізобетону, понад 40 тисяч тонн металокопункцій і металевих форм, 506,9 тисяч кубометрів каменещебеневої продукції, 100 збірних будинків та чимало іншої продукції.

Поряд з дробильним на пустирі виріс гігант будіндустрії, гордість комбінату — Власівський завод залізобетонних конструкцій і виробів. Вже сьогодні в його цехах майже повністю виготовляється весь комплекс збірного залізобетону, необхідного для зведення нових ГЕС і ТЕЦ.

Трудяться тут ініціативні, працьовиті люди. Це комплекс молодіжної бригади бетонників Володимира Атаманського, Валентина Яковлева, Федора Загороднього, Віктора Клименка, арматурники Бориса Самойлюка, Віктора Столетникова, Івана Лихошерського, Василя Книша та інші.

З кожним роком росте, розширюється гігант будіндустрії на Дніпрі. Невдовзі в його сім'ю влидось ще одне молоде підприємство — перший в Радянському Союзі завод вапняно-кремнеземистих конструкцій. Його продукція йде на спорудження теплоцентралей і теплотрає. Колектив нового заводу за короткий строк освоїв і видасть замовникам у ювілейному році понад 33 тисячі кубометрів теплоізоляційних сегментів, блоків та інших виробів.

Молодь Дніпровського комбінату заслужено гордиться тим, що з кожним роком у нас зводиться все більше і більше ГЕС і ТЕЦ, засвічуються сотні тисяч нових лампочок Ілліча у найвіддаленіших кутках країни. Є в цьому і її вагомий вклад.

М. ОХРИМЕНКО, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Спина роцина

ДОСЛІДЖЕННЯ МИРНОГО АТОМА

За двадцять кілометрів від Риги — столиці Латвії — в містечку Саласпіс розташоване приміщення дослідницького атомного реактора Академії наук Латвійської РСР. Тут щодня трудяться вчені Латвії, Литви й Естонії, використовуючи атом в мирних наукових дослідженнях.

Атомний реактор — споруда, яка сягає восьми метрів висоти. Цей алюмінієвий басейн з дистильованою водою оперезаний двома метрами оболонкою щільного залізобетону, який не про-

пускає радіоактивне випромінювання. В активній зоні реактора виділяється величезна кількість нейтронів і гаммапроменів. Так, в центрі реактора, де відбувається ділення ядер урану, через кожний квадратний сантиметр за секунду пролітає більше 10 тисяч мільярдів нейтронів. А в так званій «гарячій» камері розміщений радіаційний контур — потужне джерело гамма-випромінювання. Він досягає сили, яка відповідає випромінюванню 300 кілограмів радію. Вчені Прибалтики досліджу-

Фото Я. ТИХОНОВА. (АФН).

ПІСЛЯ ЗМАГАНЬ— В „АРТЕК”

Відбулись обласні змагання шкільних санітарних дружин. Крашюю підготовкою відзначилась Олександрійська середня школа № 7. Вона й стала володаркою перехідного кубка. А члени санітарної дружини цієї школи — Геннадій Баранов, Катя Донець, Люба Шромко, Віктор Гончаров — поїхали в Крим у піонерський табір «Артек» на Всесоюзний зліт санітарних постів піонерських дружин.

А. КОХАН,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Почесне звання радянських зодчих

Президія Верховної Ради СРСР прийняла Указ про встановлення почесного звання «Народний архітектор СРСР».

У розмові з кореспондентом ТАРС секретар правління Спілки архітекторів СРСР, доктор архітектури

Ю. С. Яралов повідомив, що це рішення Радянського уряду викликало великий відгук у зодчих країни.

Немає сумніву, що поряд з встановленням у таких республіках, як Естонія, Узбекистан, Грузія, а в нинішньому році і в Російській Федерації премій у галузі архітектури, введення почесного звання «Народний архітектор СРСР» стимулюватиме дальший розвиток радянської архітектури.

● ЗУСТРІЧІ В РЕДАКЦІЇ

Голосна супутниця Анатолія Гришина

Плаче бандура. Стогнуть струни під чутливими пальцями. Падає на груди сива голова бідного козака, якого спіткала лиха пригода. Здіймається понад степом, а потім низько падає «Плач невольника». Українська народна дума... Яка в ній магічна сила. Красивий сильний баритон з чуттям закінчує речитатив думи.

Анатолій Гришин, студент Київського державного університету, дарує нам чарівні хвилини знайомства з народною піснею. Тріпочуть натомлені журавлині крила, опускаються на чоло, на руки, і розначливе тихе «крум» підкочується під горло гарячим клубком. І потім знову далені. Бандурист-аматор гортає давні сторінки минулого України. Оживає невідомий купальний Байда, непокірний Кармалюк, гарячі козацькі коні нетерпляче б'ють копитами. І раптом озвінким разким намиста розсіпається жартівлива народна пісня «Нехай буде гречка...»
Анатолій разом з Кіровоградом. Тут минуло його дитинство.

Потім — зелена давня Полтава, де Анатолій Гришин навчався у музичному училищі. «З бандурою я давно дружу, — говорить молодий співак. — У мене є заповітна мрія. Хочу написати власну думу про Україну». На прощання Анатолій виконує «Думу про Леніна» кобзаря Мовчана. Щиро і задушевно звучить прекрасний голос.

Бандурист виступає перед робітниками, колгоспниками, учнями. До його репертуару входять народні думи та пісні. Він захоплено розповідає про славетного Остапа Вересая, про наших сучасних композиторів. Ми бажали Анатолієві творчих успіхів. А перед очима знову вирине гнівне море, розбиває козацькі човни. Черлений міслюч гойдається на Дніпровій хвилі...

За вікном редакції десь далеко на обрії стелиться світла дорога. Дорога до людей, по якій іде з голосною супутницею молодий співак-аматор Анатолій Гришин.

ЛЮДИ З КРАЇНИ МУЖНОСТІ

Ю. МОТОРНИЙ

(Продовження. Початок в газетах за 16, 21, 23, 26 липня та 9, 11, 13 і 16 серпня).

Стоملений, з почерво-нілими від безсонних ночей очима, Шутько зашархав до себе то Еременка, якого збиралися залишити на чолі райцентрової організації, то Надю Галеницьку, що мала бути зв'язковою, а то ходив до майбутніх господарів явочних квартир, розказував про всю складність їх становища, наголошував, що мова йде про боротьбу з ворогом і тому треба бути готовим до всього.

За кілька днів була створена підпільна комсомольська організація Холмів. Микола Еременко, Леонід Ткаченко, Надія Галеницька, Феня Шевцова і Катерина Дяченко стали тим кістяком, навколо якого мала згуртуватися для боротьби з ворогом молодь села. Пізніше до організації прийняли й Олександра Кострому, працівника ошадкаси. Її настійно рекомендували Шевцова і Дяченко.

На початку вересня на явочній квартирі Тихона Ларіоновича Омеляненка відбулися перші збори холменських підпільників. Гітлерівці вже окупували Чернігівщину, і потрібно було діяти.

В прийнятій одностайно резолюції був план дальшої роботи:

- мобілізувати населення на боротьбу з окупантами, зривати всі заходи, що їх проводять німці, вести агітацію, роз'яснювати людям становище на фронтах;
 - знищувати лінії телефонного і телеграфного зв'язку;
 - створювати резерв партизанського загону; добувати зброю та боеприпаси і доставляти в партизанський загін.
- «Присягаю чесно виконати всі доручення, покладені на мене підпільною комсомольською організацією, і краще загину, ніж зраджу товаришів», — говорився в урочистій клятві, текст якої виробили й затвердили на цих зборах.

Організація одержала назву «За Батьківщину». Другого вечора, як і умовлялися, збиралися у Каті Дяченко. Вона жила удвох з бабусяю. Одарка Захарівна щільно завісила вікна, запалила каганець і пішла на подвір'я. Якби в цей час хтось сто-

ронній заглянув у нагівтємну кімнату, він побачив би таку картину: Внукова — колишня друкарка райпрокуратури — щось мудрувала біля машинки, їй невміло помагали Дяченко і Шевцова; Омеляненко з Ткаченком встановлювали радіоприймач, інші нетерпляче ждали.

— Комендатура покажи що в Орловці. В Холмах — десяток есесівців і кілька солдатів, — доповідав про обстановку Еременко.

— В парку машини. По-моєму, їх охороняють погано. Там ящики, здається, з патронами. Треба спробувати...

— Увага! Говорить Москва! — тихо, але чітко заговорив приймач.

До ранку Феня Внукова і очей не закрила. Вранці на телеграфних стовпах, біля криниць, на тинах білили десятки листівок. Фашисти металася з кінця в кінець села, вночі вулицями ходив патруль. Але на другий ранок листівок стало ще більше.

Минали тижні. Лєоня Ткаченко вже не раз побував у лісі й після кожного повернення захоплено розказував товаришам:

— «Наших там — сила! І ще йдуть! Жарко буде німчурі!»

Зв'язковий приносив не тільки такі повідомлення. Із загону, з яким був обком партії, надсилали завдання юним підпільникам. І вони активізували свою діяльність: добували зброю, інформацію про ворога. Тепер Лєоня ходив у загін не з порожніми руками.

Обласний партизанський загін не мав своєї друкарні: не думали, що вона знадобиться. А потім виявилось, що, якби мали можливість друкувати листівки (хтось навіть подав думку про справжню газету), це було б сильніше зброї. І от холменські комсомольці не одну ніч рачкують біля розгромленої районної друкарні, попітері вибирають розсіпанний шрифт. (Пізніше Чернігівське з'єднання мало справжню друкарню, виходила в ньому й газета «Більшовик», популярності якої могло б позздрити на одне сьогоднішнє видання. Початком партизанського «Літвідаву» можна вважати кілька мішечків шрифту, принесених Лєонєю з Холмів). Крім шрифту, підпільники передали за один тільки вересень кілька сот гранат, п'ятдесят сім гвинтівків, патрони до них, тридцять шість парлиж, дві друкарські машинки, радіоприймач із живленням.

Організація почала потроху зростати. Уже у вересні до її складу ввійшов Федя Різниченко, студент із Києва. Він першим і звернув увагу підпільників на те, що хтось, крім них, розкладає в Холмах листівки. Написані дитячим почерком, це були скоріше не листівки, а цитати з довоєнних радянських га-

зет. Часом траплялися й просто вирізки з текстом або фотографіями. Довго ламали голову: хто б це міг робити! Аж одного вечора один з підпільників випадково помітив, як менший брат Саші Омеляненка, 12-річний Володя, щось наклеює на шкільну огорожу.

Виявляється, Володя, ображений тим, що старші від нього ховаються, взявся за діло сам.

— Думаєте, я не бачу, чим ви займаєтеся? — кризь сльози говорив він. — Вам можна, а мені?

Довелось пообіцяти Володі, що його захищать у «резерв», і що він одержить наказ, коли буде треба, а без наказу нічого робити не слід, бо можна згубити брата і його товаришів.

... Не по-осінньому краплистий дощ, який лив із самого вечора, нітрохи не заважав Петі Шутьку й Прохору Денисенку. Вони були на засіданні обкому партії і тепер пробиралися в Холми, щоб розповісти про розгортання боротьби з ворогом, намічене там. Підпільники зібралися цього разу на квартирі Омеляненків. Говорили до третіх півнів. Всі, хто поповнив організацію, прийняли цієї ночі урочисту клятву.

Тут же вирішили не допускати більше ніяких стосунків з Олександром Костромою: вона без відома товаришів пішла працювати до жандармерії. Добре, що зрадниця не знала нікого, крім двох підпільників.

Йшли останні дні жовтня. Радіо приносило нерадїсні повідомлення, окупанти на всіх перехрестках кричали «Москва капут!». А листівки в Холмах з'являлися щоранку. Вони кликали до зброї, пояснювали людам, що німці брешуть, Москва стоїть і буде стояти.

За кілька днів перед 24-и роковинами Жовтня

вийшло велике червоне полотнище.

Ось і 6 листопада. Вечір тихий, темний. Сьогодні підпільникам знадобився «резерв» — Володя Омеляненко.

— Тобі, Володю, найтяжче завдання. Ось прапор і портрет Леніна. Вилізеш на пожежну вишку і там закріпиш. Тільки обережно, бо шаблій трухлі, дорослого не втримають, а тебе повинні втримати. Не боїтись?

Хлопчик відповів бадьорим блиском очей.

Ранком 7 листопада село прокинулося від автоматних черг. Ніхто не міг спочатку зрозуміти, в чім справа. А потім стало ясно: німці й поліцаї розстрілювали червоний прапор, що гордо розвівався над Холмами. Пробували спочатку вилізти — драбина тріснула, і от пішли в хід автомати.

Пробитий тисячами куль, прапор ще довго майорив у небі...

В село наїхали есесівці, вже не можна було на вулицю вийти без ризику. За всіма почали слідкувати німці й поліцаї. Лише випадково партизани дізналися, що Олександра Кострома виказала ворогові Катю Дяченко і Феню Шевцову. Дівчат вдалося переправити в табір.

Тим, хто залишився, стало набагато тяжче. Треба було розраховувати кожен крок. Але, як і раніше, просиджували ночі над машинкою Феня Внукова, розклеювали листівки Федя Різниченко і Шура Омеляненко, ходив на зв'язок Лєоня Ткаченко.

... Їх схопили на квартирі Одарки Захарівни Дяченко. Хату оточили гестапівці, тікати було нікуди. Вони кликали до зброї, пояснювали людам, що німці брешуть, Москва стоїть і буде стояти.

За кілька днів перед 24-и роковинами Жовтня

Кілька мішечків шрифту, принесені Лєонєю Ткаченко, дали початок партизанському «Літвідаву». На фото: партизани загону імені Сталіна, яким командував Г. В. Баліцький, читають газету «Більшовик».

до Холмів прийшов зв'язковий райком партії (райком знаходився в партизанському загоні) Григорій Гуменюк. Після його приходу в підпільників добавилось справ. У Фені Внукової розпухли пальці від машинки. Вона розмножувала передані райкомом листівки. Катя Дяченко — довоєнна студентка Львівського медінституту і Феня Шевцова — колишня телеграфістка — перетворилися на швачок. За дві ночі з-під їх рук

свої 20 років, та сочилось кров'ю вибите око Шури Омеляненка і як пліти висіли його виламаними руками.

На світанку над річкою загримили постріли. Сонце, піднявшись, побачило п'ять тіл. Разом з Колеєм Еременком і Шурою Омеляненком тут загинули Федя Різниченко, Феня Внукова і зовсім юний Лєоня Ткаченко. Це трапилось 4 березня 1942 року.

(Далі буде).

„ВИНЯТКОВЕ ЯВИЩЕ В МАТЕМАТИЦІ“

На трибуні восьмого Всесоюзного колквіуму із загальної алгебри — невисокий, худорлявий хлопчина. Він трохи ніяковіє: адже перед ним визначні математики нашої країни, гості з-за кордону.

Але Гриша Чудновський спокійно викладає свої думки з теорії моделей. Це галузь науки, яка виникла на стику алгебри та математики. Чим далі вникає він у розповідь про свої дослідження, зв'язані з так званним методом ультрапоходжень, тим твердішим стає його голос.

З неприхованим захопленням слухають маститі вчені п'ятидесятирічного школяра з Києва.

«Винятковим явищем у математиці» назвав Гришу Чудновського доктор фізико-математичних наук професор Б. Плоткін, а його дослідження — достойними кандидатської дисертації.

Після виступу на колквіумі юному математику додому, на Басейну вулицю в Києві, надходять численні листи. Люди хочуть ближче познайомитись із дивним киянином, дізнатись про його плани на майбутнє.

... Ми в гостях у Гриші. Батько його — доктор технічних наук, завідувач кафедри будівельної механіки і будівельних конструкцій на архітектурному факультеті Київського художнього інституту. Мати — інженер, старший брат — студент механіко-матема-

тичного факультету Державного університету імені Т. Г. Шевченка. Вони й прищепили Гриші з малих років любов до науки, навички самостійної роботи.

Ще в четвертому класі Гриша вражав своїх педагогів здібностями. Йому давали індивідуальні, більш складні завдання. Але і з ними легко справлявся Гриша, застосовуючи свої, оригінальні методи рішення.

В шостому класі юний математик почав цікавитися теорією моделей, яка грає велику роль у фізиці та кібернетичі. Просиджуючи ночі над дослідженнями, вирішував найскладніші задачі з цієї ще мало вивченої галузі науки.

В серпні минулого року, довідавшись, що в Москві буде проходити міжнародний конгрес математиків, Гриша з власної ініціативи приїхав до столиці. Тут він познайомився з кандидатом фі-

зико-математичних наук С. Р. Кагаловським, який працює в Іваново і займається тією ж галуззю науки, яка захоплює юного математика. Молодий учений зацікавився дослідженнями киянина, звернув увагу на його незвичайні здібності. Тепер друзі листуються. Учений поставив перед школярем ряд важливих алгебраїчних завдань, керує його роботою.

— Це мій справжній вчитель і друг, — із захопленням відгукується про івановського математика Гриша.

Запитуюмо Гришу про його плани на майбутнє. Він соромливо знизує плечима:

— Зараз відпочиваю. А незабаром — знову за навчання. Зараз я в дев'ятому класі. Мрію про наукову роботу.

З. ЛИПАВСЬКИЙ,
кор. ТАРС.

У сусіда хата біла...

Гарного господаря від поганого зразу відрізняє. У першого і хатина побілена, і штахетник пофарбовано, і в дворі прибрано. А в другого... Я навіть цю аналогію не випадково. Бо і в будівництві спортивних споруд часто-густо можна спостерігати таке. В одних районах справи йдуть добре, керівники турбуються про своєчасне введення в дію стадіонів, цікавляться їх будівництвом, а в інших — відмахуються: не горить же, мовляв.

Цього року в Новоархангельську почалося будівництво стадіону, та вже багато зроблено. Виконано земляні роботи по відсіпці трибун і плануванню футбольного поля. На одному секторі встановлено стовпці для сидіння, йдуть до кінця роботи по спорудженню центральної трибуни. Новоархангельський міжколгоспбуд справляється з графіком робіт. В будівництві стадіону бере участь і молодь райцентру. Юнаки, дівчата в один із вихідних днів вийшли на недільник.

Якісно і в строк виконує роботи Помічницький міжколгоспбуд по спорудженню стадіону в Добровеличківці. Вже закінчується обладнання центральної трибуни на стадіоні в Новомиргороді.

А от чим можуть похвалитись будівельники Голованівської районної будівельної дільниці (начальник т. Гойман)? Ще з 1965 року в райцентрі ведеться будівництво стадіону, а кінця-краю не видно. Кошти, які виділяються обласною ра-

дою ДССТ «Колгоспник», освоюються лише на 14—17 проц. Та воно і не дивно. Бувають такі дні й навіть місяці, коли на будові не видно жодного робітника. Дивує ставлення райвиконкому до цього важливого об'єкта. І зовсім незрозуміла позиція Голованівського райкому комсомолу. Ми звернулись до працівників райкому з проханням організувати недільник, але ті й пальцем не поворухнули, щоб прискорити будівництво стадіону.

Більше двох років йде будівництво спортивного залу в Ульяновці. Підрядник — Ульяновський міжколгоспбуд — виконав план робіт за цей час лише на 57 проц. Вже чотири рази призначалися строки введення в дію цього об'єкта, і кожного разу то були пусті розмови.

З якихось причин припинені роботи по реконструкції стадіону в Малій Висці. В цьому році передбачалось обладнання бігових доріжок і центральних трибун, та нічого ще не зроблено.

Новомиргород і Мала Виска — сусіди. В одних виростає «расень-стадіон, районні організації і громадськість турбуються про його швидке введення в дію, в інших справи стоять на місці. Там, мабуть, забули, що тисячі фізкультурників і спортсменів ждуть, коли над стадіоном піднімуться прапори змагь, коли він стане місцем відпочинку і гарту.

В. ЯКОВИЦЬКИЙ,
інженер-будівельник обласної ради ДССТ «Колгоспник».

КИЯНИ, безумовно, вийшли на поле вигравати. Перемога їм потрібна, щоб не втратити становище лідера, бо їх розділяли із запорізьким «Металургом», який знаходився на другому міс-

„ЗІРКА“ ГРАЄ НА „БІС“

Гострий момент ліквідовано, м'яч в руках у Вебера. Фото В. КОВПАКА.

ці, лише три очка. До того ж престиж лідера не дозволяв арміїцям вдруге програвати кировградцям (в першому колі «Зірка» перемогла з рахунком 1:0).

По-бойовому були настроєні й господарі поля. Вони прагнули довести, що попередній вигравш — не випадковість. Та й два очка в останній третині чемпіонату особливо вагомі.

Це й обумовило характер зустрічі. І, як це не часто буває в поєдинках рівних, розв'язка прийшла вже на дев'яті хвилини. Володимир Веремєєв навис м'яч з кутового на протилежний кут воріт арміїців, де його чекав Анатолій Лебідь. 1:0.

Проте реальна загроза поразки нависла над гостями лише тоді, коли на сімнадцятій хвилині Сергій Веремєєв подвоїв рахунок. Кияни роблять відчайдушні спроби створити перелом у ході гри. В деякій мірі це їм вдається. Приймаючи м'яч з кутового, Володимир Козлов влучає в штангу. Потім Володимир Вебер парире удар Михайла Штуллера.

Обопільними атак а ми

розпочався другий тайм. Гості розуміють, що не можна гаяти часу. І вже на 51-й хвилині Георгій Самсонов добивається успіху. Однак це все, що змогли зробити лідери. Кировградці протиставили їм більш змістовну гру, в якій тісно взаємодіяли всі ланки. Коли Віктор Квасов втретє примусив Анатолія Гурбича вийняти м'яч з сітки воріт, стало зрозумілим, що доля матчу вирішена.

Але й після цього кировградці не припиняють атак. Сильний прохід Володимира Веремєєва, під час якого він залишив позаду себе Вячеслава Першина та Юрія Новикова, вчетверте

додні він виграв у арміїців теж з рахунком 4:1. Чудо вій «дубль»!

Ось як закінчилася решта матчів 26-го туру: «Металіст» — «Металург» (Запоріжжя) — 1:0, «Дніпро» — «Авангард» — 1:0, «Волга» (Горький) — «Шинник» — 0:1, «Молдова» — СКА (Одеса) — 1:1, «Локомотив» (Калуга) — «Волга» (Калінін) — 2:0, «Локомотив» (Вінниця) — «Карпати» — 3:2, «Сокол» — «Труд» — 2:2, СКА (Львів) — «Металург» (Тула) — 3:1, «Таврія» — «Суднобудівник» — 1:1.

Тепер турнірна таблиця другої підгрупи другої гру-

Команда	І	В	Н	П	М	О
СКА (К)	26	15	6	5	34	19 36
«Металург» (З)	26	11	11	4	33	16 33
«Дніпро»	26	12	9	5	33	22 33
СКА (Л)	26	10	12	4	29	18 32
«Зірка»	26	13	6	7	34	23 32
«Карпати»	26	12	6	8	32	24 30
«Локомотив» (В)	26	11	7	8	36	30 29
«Молдова»	26	8	12	6	19	11 28
«Металіст»	26	11	5	10	27	19 27
«Труд»	26	10	7	9	29	23 27
«Металург» (Т)	26	7	12	6	21	22 26
«Шинник»	26	10	4	12	23	28 24
СКА (О)	26	6	12	8	16	26 24
«Сокол»	26	8	7	11	27	25 23
«Авангард»	26	6	10	10	15	22 22
«Локомотив» (В)	26	7	8	11	24	33 22
«Волга» (Г)	26	4	13	9	11	19 21
«Суднобудівник»	26	2	16	8	12	24 20
«Таврія»	26	6	8	14	29	47 18
«Волга» (К)	26	3	7	16	13	40 13

пи класу «А» має такий вигляд:

Команда	І	В	Н	П	М	О
СКА (К)	26	15	6	5	34	19 36
«Металург» (З)	26	11	11	4	33	16 33
«Дніпро»	26	12	9	5	33	22 33
СКА (Л)	26	10	12	4	29	18 32
«Зірка»	26	13	6	7	34	23 32
«Карпати»	26	12	6	8	32	24 30
«Локомотив» (В)	26	11	7	8	36	30 29
«Молдова»	26	8	12	6	19	11 28
«Металіст»	26	11	5	10	27	19 27
«Труд»	26	10	7	9	29	23 27
«Металург» (Т)	26	7	12	6	21	22 26
«Шинник»	26	10	4	12	23	28 24
СКА (О)	26	6	12	8	16	26 24
«Сокол»	26	8	7	11	27	25 23
«Авангард»	26	6	10	10	15	22 22
«Локомотив» (В)	26	7	8	11	24	33 22
«Волга» (Г)	26	4	13	9	11	19 21
«Суднобудівник»	26	2	16	8	12	24 20
«Таврія»	26	6	8	14	29	47 18
«Волга» (К)	26	3	7	16	13	40 13

СКП — спортивний консультативний пункт

Часто у відділ спорту там по спорту на підприємствах. Сьогодні ми відповідаємо Анатолію Ігнатову із села Червонозорівки Бобринського району, який бажає з'ясувати, чи вірно зробив суддя, сповістивши кінець гри, коли було призначено одинадцятиметровий штрафний удар. Згідно правил, суддя повинен був дати можливість футболістам пробити м'яч по воротах суперника, а потім сповістити кінець гри.

МІЖНАРОДНА ЛОТЕРЕЯ

Міжнародна організація журналістів випустила лотерейні білети речової лотереї 1967 року. Як повідомляли в Спілці журналістів СРСР кореспондента ТАРС, цю третю числом лотерею проводять журналісти Болгарії, Угорщини, Німецької Демократичної Республіки, Радянського Союзу, Монголії і Чехословаччини. Кошти від лотереї підуть у фонд солідарності з журналістами, які зазнають переслідувань за свої прогресивні переконання. Порівняно з першими випусками у третій лотереї зростає кількість вигравшів. Їх буде 32 тисячі. У тому числі 42 легкові автомашини марок «Волга», «Москвич», «Шкода», «Вартбург», «Трабант», путівки туристські і в будинки відпочинку в Болгарію, Угорщину, Чехословаччину, фотоапарати, кінокамери, транзисторні приймачі. Тираж відбудеться 20 грудня в Празі. Білети вартістю 30 копійок будуть розповсюджуватись у вересні місцевими відділеннями Спілки журналістів СРСР.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

П'ЯТНИЦЯ, 18 серпня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Рицар без зброї». 17.00 — Тиждень Латвійської РСР у Москві. (М). 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — Кінохроніка. 18.30 — Актуальний екран. 19.00 — Художній фільм «Рицар без зброї». 20.15 — Концерт. 21.00 — Естафета новин. (М). 21.55 — «Колі розподять мости». (Ленінград). 22.15 — Міжнародний фестиваль пісень в Союзі. (Польща).

СУБОТА, 19 серпня. 14.50 — Народний музей «За владу Рад». (Сочі). 15.30 — Передача з Одеси. 16.00 — «Національний день СРСР на «ЕКСПО-67». (М). 17.00 — Кубок СРСР з футболу. «Торпедо» (Москва) — «Динамо» (Москва). 19.30 — Літowie півику. «Рік 1919-й». Телевізійний фільм. (М). 20.20 — «Клуб кіномандрівників». (М). 21.15 — Кубок Європи з стрибків у воду. (М). 22.15 — Міжнародний фестиваль пісень в Союзі. (Польща).

Т. в. о. редактора **Ю. МОТОРНИЙ.**